

CRONICA MUSICAL

Una autèntica precocitat

La temporada musical pot donar-se ja per acabada a Barcelona. Resten pendents encara alguns concerts importants, però els programes de les nostres associacions de música s'han acomplert quasi totalment i el curs ja ens ha donat el millor que ens prometia.

En aquest final de temporada al costat dels concerts d'orquestra que com els de la Sinfònica hi han posat una nota solemne i de la més alta valor, hem pogut sentir alguns instrumentistes de gran fama, virtuoses en el sentit milloratiu del mot, que com Rubinstein, Heifetz i Casals tenen actualment en el món una estimació única. I al costat d'aquests mestres consagrats i universals, també hem tingut ocasió d'assistir a la revelació d'una valor sosprenent en el concert que a l'Ateneu Barcelonés donà la nena Alicia de Larrocha, presentada pel seu Mestre Frank Marshall, pianista que als set anys d'edat fa el prodigi d'interpretar els grans autors amb una tècnica i un suport d'intuïció i de sentiment que suggereixen tot seguit els casos de precocitat més rars i admirables que registra la història de la música.

A propòsit d'Alicia de Larrocha hom ha parlat aquests darrers dies de Mozart. La comparació tan mateix no és desproporcionada. Hi ha un conegut gravat de Carmontelle que ens presenta el pare de Mozart, Leopold, amb els seus dos fills Maria Anna i Joan, fent música en la més casolana i senyorivola intimitat. Mozart, assegut davant el clavecí en actitud correctíssima acompanya al pare i a la germana. Aquell toca el violí; la germana que no dobla pas l'edat de Mozart, és més al fons i canta aguantant amb les mans la seva partitura. L'escena és a l'any 1764. Tota l'elegància del segle XVIII ens és evocada en aquest gravat. Quina edat deu tenir el gentil clavicembalista? La mateixa, exacta, que la nostra Alicia de Larrocha.

Es segur que les circumstàncies en què es produeixen aquests dos prodigis no són iguals. Mozart des dels cinc anys ha passejat ja la seva casaca de seda i de randes, la seva perruca i el seu espasí, entre els prínceps i els magnats entre els reis i els nobles. Alicia de Larrocha comença ara tot just. Mozart, encara, ja és un compositor notable; als quatre anys es crivia unes pàgines d'un concert de clavecí i un delicat minuet i feia meravelles d'improvisació i de glosa. Però no fa quelcom d'això mateix aquesta gentilíssima Alicia? Hom li dona un tema sobre el teclat i ella n'intuïx de seguida les més diverses possibilitats de desenvolupament. I el glosa i el modula com molts compositors segurament no farien. Quatre anys, sis, set! Tanmateix, no val la pena d'establir competències davant d'aquest miracle.

Hi ha l'àngel, en aquests infants. L'àngel i l'ocell, que és per natura musical com ells i alat com l'àngel. Hi ha l'àngel que no necessita la raó per a comprendre la bellesa, que la cossa directament en tota la seva essència, i l'ocell per al qual tota la vida és música. Música és la vida d'aquests infants. D'un Mozart, d'una Alicia. Les seves alegries, les seves penes, els seus somnis i àdhuc els seus jocs són música. Aquest és el prodigi. Aquest és el miracle. Són ànimes extraordinàries -

ries que no adquireixen cap noció d'elles mateixes ni del món,
que no es formi, que no es manifesti i produeixi en música.

= SOLERVICENS =

(Radiat per l'Emissora EAJ-1 Radio Barcelona, el dia 4 de Juny
de 1932, durant l'emissió del nº. 8 de la radio-Gazeta de vida
catalana, dirigida per Adrià Gual, "ACTIVITATS".